

Кіор М.І., студентка

Одеський державний аграрний університет

м. Одеса, Україна

Науковий керівник: ***Петренко О.П.***, к.е.н., доцент

Одеський державний аграрний університет

ТЕНДЕНЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ТА ІНВЕСТИЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ

Результати дослідження. Сучасні інноваційний та інвестиційний процеси є складними, вимагають висококваліфікованих фахівців для здійснення розробки та впровадження заходів, пов'язаних з їх реалізацією та досягненням поставлених цілей.

У 1997 році Міжпарламентська асамблея держав – учасниць співдружності незалежних держав, яка є міждержавним органом СНД та здійснює парламентське співробітництво держав – учасниць СНД, ухвалила постанову «Про модельний закон «Про інноваційно-інвестиційну інфраструктуру», в якій встановлювалися правові основи створення, роботи та розвитку державної інноваційно-інвестиційної мережевої інфраструктури, що забезпечує на місцях, у регіонах країн – учасниць СНД функціонування інноваційно-інвестиційного механізму, що дозволяє активізувати соціально-економічний розвиток регіонів в умовах ринкової економіки, що формується, і жорстких фінансових обмежень. [1]

Зовнішні джерела ресурсів можуть залучатися з допомогою розробки бізнес-планів з обґрунтуванням його реалізації і прибутковості даного проекту. Отримання інвестицій із зовнішніх джерел вимагає активності та певних дій з боку реципієнта, спрямованих на пошук можливості отримання коштів із даних джерел. Імовірність отримання таких ресурсів може бути різною і не завжди піддається прогнозам. [3]

Отримання інвестиційних ресурсів із одного джерела може сприяти активізації інших джерел ресурсів. Так, наприклад, наявність пільг в інноваційній діяльності може підвищити прибутковість цієї діяльності, що, своєю чергою, позначиться підвищенням інвестиційної привабливості, сприяючи збільшенню обсягів внесків як вітчизняних, так і іноземних інвесторів.

Виділяють основні напрямки активізації інвестиційних процесів, які можна застосовувати для розвитку інновацій:

- розвиток інфраструктури інвестиційного ринку (фондів венчурного інвестування нової техніки, страхових агенцій, спеціалізованих інформаційних агенцій тощо);
- зниження рівня економічних та інших ризиків;
- підвищення рівня поінформованості потенційних інвесторів щодо кон'юнктури галузевих та регіональних ринків;
- розвиток системи довірчого управління інвестиційними вкладками вторинного ринку цінних паперів, системи страхування, іпотечного кредитування та гарантій власності;
- підвищення прав та відповідальності інвесторів та акціонерів;
- удосконалення методів оцінки основних фондів, амортизаційної політики, правил інвестиційних конкурсів, методів патентного захисту та збереження прав інтелектуальної власності.

Крім того, до факторів розвитку інноваційно-інвестиційного процесу можна додати такі:

- створення спеціалізованої кредитної установи;
- субсидування, пільгове оподаткування та кредитування;
- розвиток кредитної кооперації;
- розвиток лізингових відносин;
- використання методів прискореної амортизації;
- успішна реалізація державних програм розвитку;

- підвищення частки власних коштів у структурі ресурсів;
- розвиток ринку;
- суворий аудит ефективності реалізації державних програм. [2]

Можливість реалізації інноваційно-інвестиційного процесу відображає інноваційно-інвестиційний потенціал, який містить елементи інноваційного потенціалу, інвестиційного потенціалу, а також елементи ресурсного потенціалу в перспективному напрямку. Таким чином, до інноваційно-інвестиційного потенціалу входять: фінансовий потенціал, кадровий потенціал, матеріальний потенціал, технічний потенціал, інформаційний потенціал, організаційний потенціал, науковий потенціал та технологічний потенціал. [3]

Основним джерелом фінансування інновацій у 2019 р. залишаються власні кошти підприємств – 12474,9 млн грн (або 87,7% загального обсягу фінансування інновацій). Кошти державного бюджету отримали 6 підприємств, загальний обсяг яких становив 556,5 млн грн (3,9%); кошти іноземних інвесторів отримали 3 підприємства в обсязі 42,5 млн грн (0,3%); обсяг коштів з інших джерел становив 1147,0 млн грн (8,1%).

Структура джерела фінансування інновацій в Україні (див. рис.1)

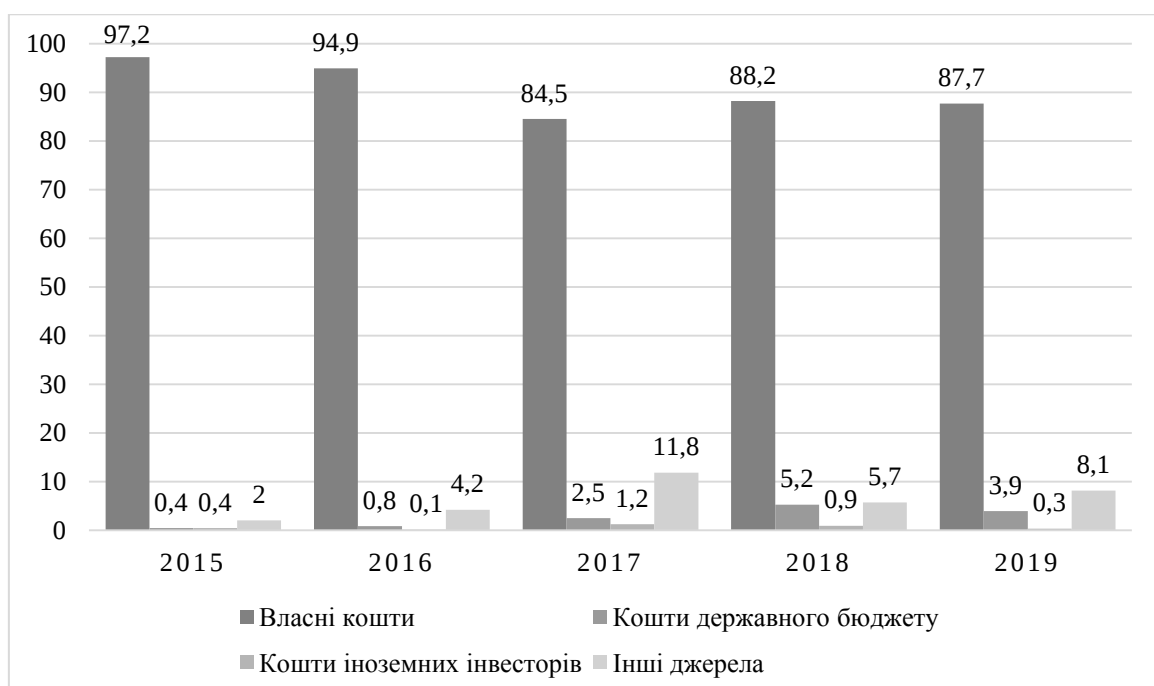

Рис.1. Динаміка структури фінансування інноваційної діяльності за джерелами за 2015-2019 рр. (%)

У 2019 р. кількість впроваджених нових технологічних процесів зросла порівняно з 2018 р. до 2318 одиниць, а кількість впроваджених інноваційних видів продукції значно зменшилася.[4]

Висновки. Ситуація з розвитком інновацій та інвестуванням у них свідчить про недостатню увагу до цієї сфери з боку держави та потребує розробки спеціалізованих програм розвитку інновацій, які сприятимуть підвищенню інвестиційної привабливості цієї діяльності та збільшенню обсягів фінансування інновацій за рахунок коштів державного бюджету. Ці дії, у свою чергу, покращать інвестиційний клімат і залучать додаткові кошти для розвитку інноваційно-інвестиційного процесу.

Список літератури:

1. Беннер М. Ташман Управління процесами та технологічні інновації М. URL: <https://www.jstor.org/stable/3094913> (дата звернення: 30.11.2021)
2. Кауфманн М. Тенденції бізнес-процесів URL: https://www.researchgate.net/publication/270218416_Business_Process_Trends (дата звернення: 05.12.2021)
3. Мочаліна О. РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ ЯК ФАКТОР РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3183> (дата звернення: 30.11.2021)
4. Писаренко Т. Кваша Т. Рожкова Л. Коваленко О. Інноваційна діяльність в Україні у 2019 році URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/innovatsii-transfer-tehnologiy/2020/08/za-2019-1-1.pdf> (дата звернення: 05.12.2021)